

Novák Gábor

SAJÁT IDŐNK

[IDŐSZÁMÍTÁSUNK SZERINT]

2018-09-14 | IDŐSZÁMÍTÁSUNK SZERINT, NOVELLA

Hajnali egy körül végre kikapcsolja a webkamerát és a számítógépet, villanyt olt, és már az elnehezülő sötétben oldja meg pongyoláját, dobja le művi tagjait. Odakint mentőautó szirénája sír, aztán csend lesz, benn ventilátor szárnyai szeletelik a

levegőt, a fiatal, meztelen test mellém csusszan, végigdől az ágyon, légzése nyugodt szuszogássá enyhül, fölé csavarodom, húshoz a hús, bőrre a bőr, ajkam a fülén, és zihálva-hadarva hazudok neki teljes életet.

Mozdulataimban hónapok tapasztalata. Tudom, hol érhetek hozzá anélkül, hogy megtörne a varázs, megérinthetem a vállát, a nyakát, de sosem nyúlhatok heges arcához, vagy a bal kéz helyén sajgó, fájdalmas úrhöz.

fémes végzet

Végy egy átlagos, fiatal nőt, és negyvenöt kilónyi ártatlanságára eressz rá kéttonnányi, sárhányó-, reflektor- és hűtőrács-formába öntött, fémes végzetet – motor bőgése nyomja el a sikolyt, fék- és gumicsikorgás húzza alá a baleseti jegyzőkönyv és a kórházi zárójelentés sorait, és teszi véglegessé a veszteséget.

Érettségén túl, minden munkalehetőségen innen, a 19. század romantikája tragédiát gyártott volna a lányból, éhhalál mártírját, sikátorok koldusát, ferde ízlésű arisztokraták szórakozását, a digitális korban viszont még a tragikus bukás lehetősége is elveszett, és amit helyette kínál, nyálkásabb, rosszabb, megalkuvóbb.

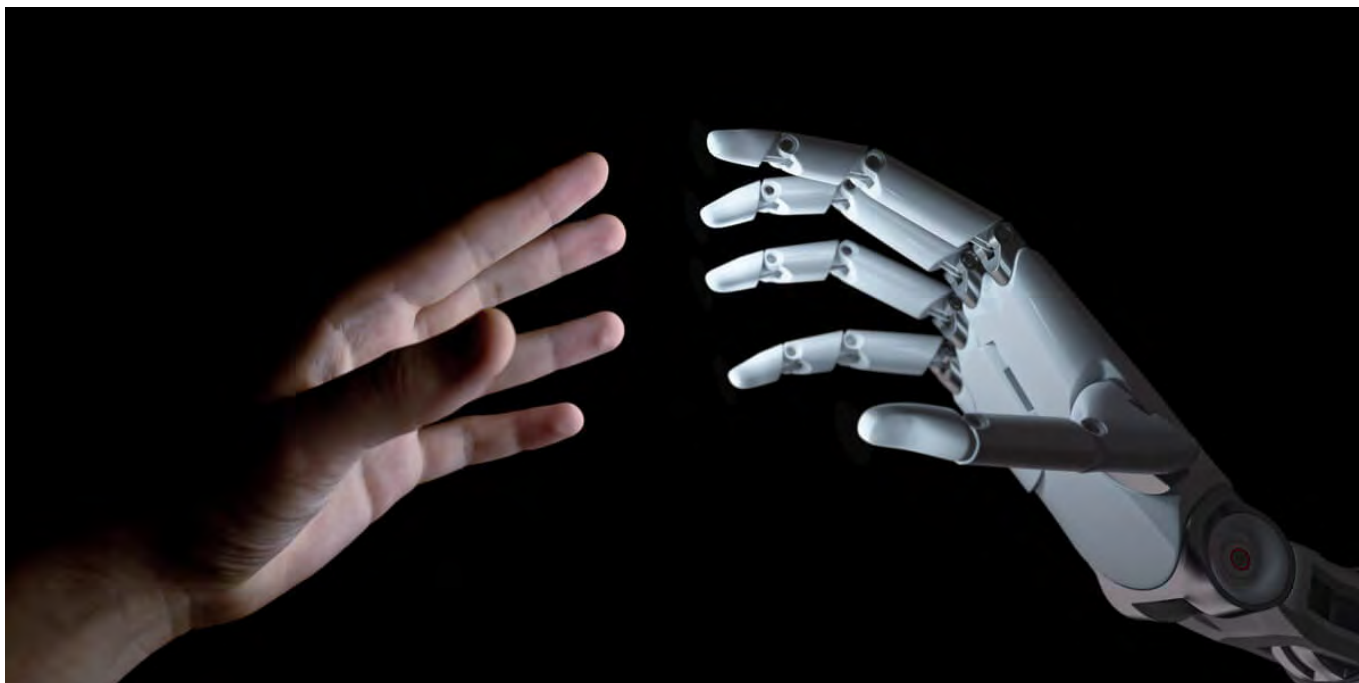

Csak webkamera kellett és internet-hozzáférés, egy elfüggönyözött zug a közösen bérelt egyszobásban, egy rúzsozott gumiálarc, és próbababa-kéz az amputált végtag helyett. Az ő ötlete volt az egész, fizetőképes fetisistáknak, én csak az eredetmítoszt tettem hozzá, színeztem kissé a szikkadt tényeket, hadd higgyék, hogy szupermodell volt, hajdani szemkápráztató szépség – egy szürke diáklány bukására csak ásított volna az internet népe, egy modell az más, ő magasabbról zuhan, hangosabban puffan a test, reccsen a csont, erre a zajra már felkapják a fejüket.

bruegeli torzparádé

És aztán heti két éjszaka, a félig élő hús–félig műanyag, félig való–félig legenda lány ott ült, szemben a rideg optikával, néha felolvasott, integetett, táncot imitált, de leginkább csak létezett, és hagyta, hogy pusztá valója borzolja a bámulói, feliratkozói és előfizetői fantáziáját – bruegeli torzparádé, 21. századi ízlésre hangolva, digitalizálva és személytelenné téve –, mert a középkor torz páriája legalább láthatta és megvethette a rajta röhögő, kegyetlen csőcseléket, kései utódja viszont tizenöt megapixelre bontva, kábelek közt vergődve vész el a kibertérben, és nem láthat mást, mint a kamera hideg halszemét, és saját bizonytalan tükörképét a folyadékkristályos monitor színién.

Talán ez a legszörnyűbb rabság, mert ahol nincsenek zsarnokok, ott zsarnokölők sincsenek, a szabadulás reménytelen – erre gondol, mikor mellém bújjik, és megadón hagyja, hogy hazudjak neki helyreállító műtétekről, plasztikáról, összejt-kutatásról és ismeretlen csodaszerekről, közös és teljes életről, hosszú, nyáresti sétákról, melyeket nem zavar meg a fantomvégtag fájdalma, arról, hogy két kézzel szoríthat magához.

A felidézett képek a hónapok során egyre részletesebbé váltak, mind hosszabban mesélek mind rövidebb pillanatokról, a fiktív másodpercek leírása valóságos negyed- és félórákká nyúlik, és lassan beleragadunk a végtelenségig osztott, saját időnkbe. A ventilátor lapátjai megdermednek, a fülünkbe döngő szúnyog a tér egy pontjára szegezve mozdulatlaná válik, az ágy széléről lesodort műkar megáll félúton zuhantában, soha-földet-nem-érésben elfeledve, a karjaim közt tartott, roncsolt test légzése lassul, majd megszűnik, miközben átesünk a magam-alkotta térbe és időszámításba. Legjobb, ha itt maradunk, gondolom. Ujjbegyeim sima-sértetlen bőrt érintenek, végül kitapogatják a piciny, forró és életteli lánykezet.

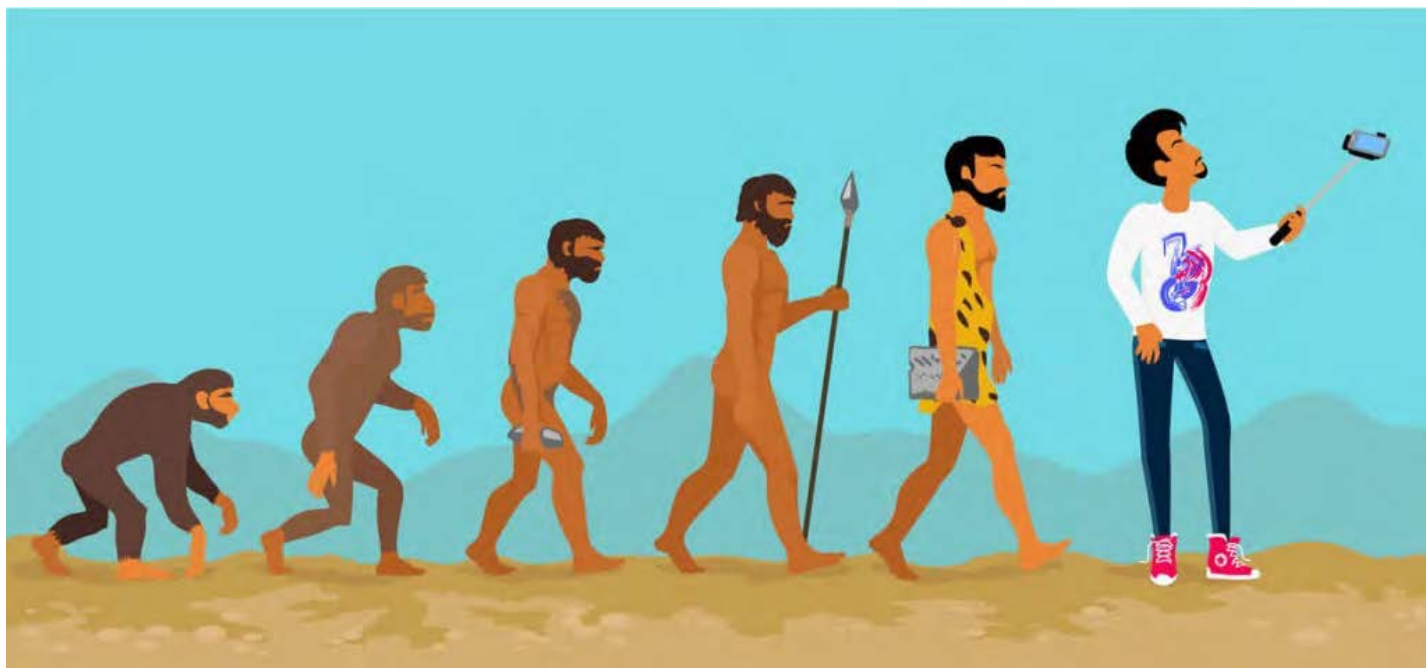
kép | shutterstock.com

Polgár Teréz Eszter

SZERINTEM

[IDŐSZÁMÍTÁSUNK SZERINT]

2018-09-17 | IDŐSZÁMÍTÁSUNK SZERINT, VERS

Ha leszólítanának a közhely-szöveggel
(mint az uszodában valamelyik reggel):
Elnézést, kisasszony, meg tudná esetleg...?
Megmondanám. Csak egy idegennek:
időszámításunk szerint '18 van.
Szerintem nincs. Nem tűnhet el
tíz év ilyen gyorsan!
Szemfényvesztés, propaganda, nagyhatalmi játék,
globalista mesterkedés – minden határt átlép.
A középkort 300 nem létező évvel